

Melanocide: een weekboek

R.C. Beljaards

Het is kersvers *1 januari*, de vuurwerkshow in Rotterdam gaat wegens de storm niet door, maar op de Erasmusbrug staat ineens de tekst “White Life Matters”. Niet alleen de tekst is opvallend, maar ook het feit dat – in dit tijdperk waarin we zelfs naar de precieze locatie van de Oerknal zoeken – niemand weet wie of waar vandaan het wordt geprojecteerd.

Ik moet aan de tekst op de brug denken als op mijn eerste spreekuur van het jaar, het is *2 januari*, een patiënte op herhaalconsult komt. Zij heeft een uitgebreide vitiligo, waarbij bijna haar hele gelaat en handen zijn aangedaan. Alle pogingen om haar huid weer te laten bevolken door melanocyten waren vergeefs. Ze heeft overwogen of ze de laatste oorspronkelijk bruine gebieden opgebleekt wil hebben en de rest van het leven met een witte huid wil doorgaan. Haar conclusie is uiteindelijk duidelijk en resoluut; natuurlijk wil ze dat niet, ze is trots op haar afkomst en het pigment is dat van haar voorouders.

We hebben een woke beweging nodig en inclusiviteit lijkt niet vanzelfsprekend. Ontwerper Daniel Quasar vond het nodig om de pride vlag te voorzien van nieuwe banen, waaronder een zwarte voor aidsslachtoffers en een bruine voor lhbt-ers van kleur. Het symbool van regenboogkleuren was schijnbaar niet inclusief genoeg. Maar is dat benoemen van en indelen in steeds meer hokjes juist niet eerder bevestigend voor verschillen in identiteit tussen mensen in plaats van het benoemen van de overeenkomsten? Bij mijn patiënte doet in ieder geval haar (bijna) witte huid noch haar zwarte afkomst ertoe, ze voelt zich gewoon “mens” zegt ze. Een zwartwit geblokte vlag is helaas voorbehouden aan het circuit van Zandvoort.

3 januari. Er blijkt meer vuurwerk afgestoken te zijn dan voor de coronacrisis. Juist in steden met vuurwerkverboden ging het los. Ook in mijn eigen gemeente Bloemendaal vond de burgemeester een vuurwerkverbod zinvol, villa’s met rieten daken moeten immers worden beschermd. Terwijl, alvorens verordeningen en richtlijnen op te stellen, de eerste vraag

had moeten zijn of er draagvlak voor bestaat en handhaving mogelijk en haalbaar is. Een parallel naar de bureaucratie in de zorg is snel gemaakt: de drang van beleidsmakers naar regelgeving, uniformering en richtlijnen is groot, maar draagvlak ontbreekt, het doel is onduidelijk en handhaving is onmogelijk. Elke nieuwe patiënt brengt ons welgeteld 34 muisklikken verder, om te registreren, te voldoen aan DBC’s en een diagnosethesaurus in te vullen. Het contact met het scherm gaat onherroepelijk ten koste van het gesprek van mens tot mens.

Het is *4 januari*. Het eerste slachtoffer van de marketingcampagne van de verzekeraars meldt zich bij mij. Eind vorig jaar is zij begonnen met UVB-lichttherapie wegens psoriasis, dankzij Independer overgestapt naar een naturapolis van Ditzo. In de lopende DBC kan zij nog worden behandeld, maar met ingang van 20 januari moet de behandeling worden afgebroken, we hebben immers geen contract met Ditzo.

Het is een schande dat het merendeel van de ziekenhuizen en klinieken nog geen contract heeft kunnen afsluiten met de verzekeraars (met als uitschieter 85% niet met CZ). Wanneer gaan we met deze jaarlijks terugkerende idioterie stoppen en is niet elke inwoner van dit beschaafde land automatisch verzekerd? Scandinavië bewijst dat het prima kan werken zonder marktpartijen zoals verzekeraars. Hoeveel gedupeerde patiënten moeten nog ervaren niet naar hun ziekenhuis of arts van keuze te kunnen?

Het jaar is nog geen week oud. Ik voel een lichte misselijkheid opkomen en spoed mij naar ons genderneutraal toilet.

Ik wens u allen een gelukkig nieuw en inclusief jaar. Vooral ook inclusief nieuwe contracten.

CORRESPONDENTIEADRES

Rob Beljaards

E-mail: r.beljaards@nvdv.nl